

— „Заповѣдай!“ отговорилъ селенинътъ съ кравата, па далъ кравата, а взелъ коня.

Слѣдъ това старецътъ е могълъ да се върне въ къщи, но нали тръгналъ за пазаря, рѣшилъ да отиде съ кравата въ града, за да погледа пазаря. Дигналъ той дисагитѣ на рамо и подкаралъ напредъ кравата. Каралъ той бърже и скоро настигналъ другъ селянинъ, който каралъ овца. Овцата била едра, тлъста и съ голѣмо руно. „Да ми е тази овца, тъй мислилъ си старецътъ: лѣтъ ще пасе трѣвица около къщата ни, а зимѣ ще я запираме въ избата. Овцата по-ще ни заслужи отъ кравата.“

— Ей приятелю, искашъ ли да се трапимъ? извикалъ той на човѣка съ овцата.

Този се съгласилъ, и смѣната станала.

Нашиятъ дѣдо продължавалъ да върви съ овцата. На единъ кръстопѣтъ се изравнили съ единъ селянинъ, който носѣлъ подъ мишца гжска.

— Много ти хубава патката, другарьо! Колко ще ми е драго да я имамъ въ двора си! Па и бабичката ми ще се радва и ще ѝ събира едно-друго за ядене. Тя често ми е казвала: „Хубаво ще е да си завѣдимъ гжски!“ Сега случаятъ ми помогна, но не знамъ, дали ще се съгласимъ да я смѣнимъ за овца?

Човѣкътъ съ гжската не искалъ повече да го молятъ и далъ гжската, а взелъ овцата.

Нашиятъ старецъ, съ дисаги на рамо и гжска подъ мишца, билъ вече прѣдъ града. Пазачътъ при барьерата ималъ една отъ едрия сой кокошка, която той вързалъ съ връвъ о единъ колъ, за да не побѣгне. „Ко-ко-ко“, рекла кокошката и погледнала съ едно око стареца. Кой знай, какво е искала да каже кокошката, но старецътъ, щомъ я видѣлъ, си помислилъ: „я гледай, каква хубава и умна кокошка! Дяволъ да я вземе, ще ми се да я имамъ! Кокошката всѣкога може да си намѣри зрънца, тя сама се прѣхранва“.

— Искашъ ли да се мѣнимъ? попиталъ старецътъ.

— „Защо не“, отговорилъ пазачътъ.

И тѣ се смѣнили: пазачътъ взелъ гжската, а старецътъ — кокошката и заминалъ по-нататъкъ.